

„Nu aștepta să fii iubit de altul, ci aleargă tu spre el, apucă tu mai înainte și astfel vei culege tu mai întâi rodul dragostei aceluia.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Duminica a 3-a din Post a Sfintei Cruci

Si chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.

Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine își va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri.

Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.

(Sfânta Evanghelie după Marcu 28, 34-38; 9, 1)

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta. Biruință binecredincioșilor creștini asupra celui potrivnic dăruiește, și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău. (Troparul Sfintei Cruci)

Cuprins

Crucea cea mântuitoare	1
Lupta cu noi înșine	5
Duminica cinstirii Sfintei Cruci	8

Crucea cea mântuitoare

În pericopa Evanghelică de astăzi, Domnul dă Crucea, acest mijloc amar de vindecare, tuturor celor care doresc să fie mântuiți de la moarte.

„Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urme-

ze Mie.” Domnul nu-i împinge pe oameni spre Cruce, înaintea Lui, ci îi cheamă să-L urmeze pe El - fiindcă El a purtat Crucea. El a fost Cel dintâi întru suferință și Cel dintâi întru slavă; El a venit să arate că tot ceea ce oamenii cred că este cu neputință, este cu putință, și pentru ca să facă acest lucru cu putință.

El nu-i silește pe oameni, nici nu aduce strâmțorare asupra lor, ci propune și oferă.

„Oricine voiește”

Oamenii au căzut în boala păcatului prin propria lor voință, și numai prin voința lor liberă, oamenii trebuie să se vindece de pă-

cat. El nu ascunde faptul că leacul este amar, foarte amar, dar El l-a făcut pentru oameni mai ușor de luat, luându-l El însuși mai întâi, chiar dacă El era sănătos, și ne-a arătat lucrarea lui minunată.

„Să se lepede de sine”

A se lepăda de sine înseamnă a se lepăda de firea cea înșelătoare care s-a sălășluit în noi, în locul firii noastre care ne-a fost dată de către Dumnezeu. Noi trebuie să ne lepădăm de gândurile cele rele, de doririle cele rele și de faptele cele rele. Trebuie să ne lepădăm de tot ceea ce credem că înseamnă „eu”, dar care în realitate nu fine de noi, ci este diavolul și păcatul, stricăciunea, înșelarea și moartea.

„Să-și ia crucea”

Aceasta înseamnă primirea de bunăvoie a fiecărui mijloc de vindecare care ni se dă din mâna lui Dumnezeu, oricât de amar ar putea fi. Cad nenorociri mari asupra ta? Fă ascultare față de Voia lui Dumnezeu, așa cum a făcut Noe. Ți se cere jertfă? Așează-te în mâinile lui Dumnezeu cu aceeași credință pe care a avut-o Avraam, atunci când a mers ca să-și jertfească fiul. Ți s-a năruit gospodăria? Ți-au murit copiii dintr-odată? Îndură toate cu răbdare, lipindu-te de Dumnezeu în inima ta, așa cum a făcut Iov. Te părăsesc prietenii și te-au împresurat dușmanii? Răbdă toate fără cârteală și cu credința că ajutorul lui Dumnezeu este aproape, așa cum au făcut Apostolii. Ești trimis la moarte pentru Hristos? Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru asemenea cinste, ca miile de mucenici creștini.

Nu se va cere de la tine nimic ce nu a mai fost înainte, ci tu vei urma mai degrabă

exemplul multora - apostoli, sfinți, mucenici și mărturisitori - care au făcut voia lui Hristos.

Domnul nu caută ca noi să luăm Crucea Lui, ci pe a noastră. Crucea Lui este cea mai grea. **El nu a fost răstignit pentru păcatele Lui, ci pentru ale noastre și, de aceea Crucea Lui este cea mai grea.** Noi suntem răstigniți pentru propriile noastre păcate: de aceea crucea noastră este mai ușoară.

Și, când suferințele noastre sunt cele mai mari, nu trebuie să spunem că sunt prea mari, că depășesc toate limitele. Dumnezeu este viu și El cunoaște măsura suferinței noastre și nu ne va lăsa să suferim mai mult decât ne stă în putință să răbdăm.

„Să vină după Mine”

De ce rosteste Domnul această chemare celor care își iau crucea? Mai întâi, ca să nu cadă și să fie striviți sub ea. Oamenii sunt atât de slabi, încât crucea cea mai ușoară este grea pentru omul cel mai puternic, dacă acesta nu o cară cu ajutor din cer. De aceea Domnul ne cheamă să-L urmăm, pentru că numai urmându-L pe El vom putea răbda greutatea crucii. În El vom afla putere, curaj și mângâiere. El ne va fi nouă lumină pe calea cea întunecată, sănătate acolo unde este boală, tovarășie ne va fi în singurătate,

„Dumnezeu și Domnul îți întinde mâna, dă-ți-o și tu pe a ta!” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

bucurie în suferință și bogății în lipsuri.

„Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.”

Aceste cuvinte sunt pătrunzătoare și neiertătoare! Acesta este focul care caută să ardă omul cel vechi, chiar până la rădăcina și cu tot cu rădăcină!

Cel care încearcă să păstreze sufletul cel vechi, asemenea sufletului lui Adam, mâncat și putrezit de păcat, îl va pierde, pentru că Dumnezeu nu va primi un asemenea suflet alături de El și tot ceea ce nu se află înaintea feței lui Dumnezeu este ca și cum nu are viață.

Atunci, cel ce își pierde sufletul său cel vechi, acela își va scăpa sufletul cel nou, născut din Duh (Ioan 3, 6) și se va logodi cu Hristos.

„Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întregă dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său?”

Aceste cuvinte aruncă multă lumină și asupra celor de dinainte, ducând la înțelegerea lor. De aici se vede că Domnul socotește sufletul omului ca fiind de preț mai mare decât lumea întregă.

La ce folosește să cucerești lumea întregă când lumea este sortită stricăciunii și să-ți pierzi sufletul când acesta este sortit nemuririi? Lumea se apropie de sfârșit și la urmă va fi aruncată ca o haină veche. Sufletele adevărate, sufletele care îl iubesc pe Hristos, se vor înălța atunci spre împărăția vieții veșnice. Sfârșitul lumii este începutul vieții celei noi pentru suflet.

Cel mai mare dar pe care l-a dat Dum-

nezeu omului, a fost sufletul după asemănarea Lui. Și, la vremea potrivită, Dumnezeu va căuta să ia înapoi acest dar foarte mare. Omul nu poate da lui Dumnezeu nimic în locul sufletului său.

„Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri.”

Ascultați acestea și nu vă bizuiți prea mult pe milostivirea lui Dumnezeu! Cu adevărat, milostivirea lui Dumnezeu se va revărsa asupra hulitorilor nepocăiți numai în această viață, pentru că, la Înfricoșătoarea Judecată, dreptatea lua locul milostivirii.

Ascultați acestea în fiecare zi, apropiindu-vă de moartea fără de scăpare: ascultați și puneți acestea în inima și în sufletul vostru. Aceste cuvinte nu au fost rostite de către vrăjmașul vostru, ci de către Prietenul vostru Cel mai mare. Aceleași buze care i-au iertat pe vrăjmașii Săi, când Se afla pe Cruce, au rostit și aceste cuvinte înfricoșătoare, dar drepte.

De cel ce se rușinează de Hristos în lumea aceasta, și Hristos Se va rușina la sfârșitul lumii. De ce spune Domnul: **„de Mine și de cuvintele Mele”!**

Cine se rușinează de „Mine” înseamnă: cine pune la îndoială Dumnezeirea Mea, și întruparea Mea Dumnezeiască, de către Preasfânta Fecioară, și suferințele Mele pe Cruce, și Învierea Mea, și cine se rușinează de sărăcia Mea pe pământ și de dragostea Mea pentru păcătoși. Cine se rușinează de „cuvintele Mele” înseamnă: cine pune la îndoială Evanghelia ori nu primește învățătura

— Un frate a intrat pe avă Agaton pentru păcatul desfrânării. Și i-a răspuns: „Mergi, aruncă neputinta ta înaintea lui Dumnezeu și vei avea odihnă”.

Mea, sau cine răsucește cuvintele Mele și, prin erezie, aduce neodihnă și vrajbă printre credincioși, sau cine este înfumurat în fața descoperirii și învățaturii Mele, înlocuindu-le cu alte teorii personale, sau cine se ascunde dinadins și pastrează tăcerea despre cuvintele Mele, înaintea fâriei mari și puternice a acestei lumi, se va rușina de Mine și se va înfricoșa pentru el.

Dar cercetați sfârșitul neobișnuit al pericopei Evanghelice de astăzi:

„Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea până nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere.”

S-ar zice la prima vedere că aceste cuvinte nu au nici o legătură cu cele dinainte. Totuși legătura este limpede și acesta este un sfârșit minunat.

Domnul nu-i va lăsa pe credincioșii Săi fără sprijin. Chemându-i să-și ia crucea, să se lepede de sine și de sufletele lor, și înștiințându-i de pedepsele înfricoșătoare dacă se rușinează de El și de cuvintele Sale, Domnul le pune acum în priveliște un curcubeu pe cerurile după furtună. El se grăbește să vorbească despre răsplată pentru cei care îl ascultă și îl urmează purtându-și crucea. Această răsplată li se va da unora înainte de sfârșitul lumii și de înfricoșătoarea Judecată, chiar înainte de sfârșitul vieții lor aici pe pământ.

Cine sunt cei care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere? Vorbind ucenicilor Săi și unei mari mulțimi de oameni, Domnul spune: „Sunt unii, din cei ce stau aici”. Atunci, la cine Se gândește Domnul? Mai

întâi la cei care au împlinit poruncile Lui, lepădându-se de sine și luându-și crucea. Aflându-se încă în lumea aceasta, ei vor simți în ei puterea Împărăției lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu va pogori peste ei, pentru a-i curăți și a-i sfinți și pentru a le deschide ușile tainelor cerești, așa cum s-a întâmplat mai târziu cu Apostolii și cu Arhidiaconul Ștefan.

Dacă dorim cu adevărat, putem și noi vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere și slavă, înainte de a gusta moartea. Împrejurările în care aceasta ni se va descoperi, sunt arătate cu limpezime în Evanghelia de astăzi. Să ne ostenim să ne pierdem sufletul nostru cel vechi, viața noastră păcătoasă, și să învățăm că este mai mare preț pentru om să-și scape sufletul său, decât să câștige lumea întreagă. Așa ne vom învrednici prin mila lui Dumnezeu, să vedem împărăția lui Dumnezeu, întru putere mare și fără de asemănare întru slavă, unde îngerii, dimpreună cu sfinții, dau slavă Dumnezeului Celui viu, zi și noapte: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh - Treimii celei deoiființă și nedespărțite, în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, „Predici”)

Lupta cu noi înșine

„Cine va vrea să-și mântuiască sufletul său, și-l va pierde; iar cine își va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui” (Marcu 8, 35).

Cuvintele acestea trebuie să și le întipărească adânc în inimă cei care, după ce s-au pregătit, s-au pocăit și s-au împărtășit cu Sfintele Taine, au intrat acum în luptă cu ei înșiși, cu patimile lor, cu păcatul care trăiește în ei. Să știți, ostași ai lui Hristos, că atunci când vă loviți pe voi înșivă,

când vă pricinuiți singuri osteneală, durere și necaz, nu vă faceți vreun rău, ci vă întocmiți mântuirea; nu pierdeți, ci dobândiți; nu vă cheltuiți, ci vă împliniți, creșteți.

Cum adică, dându-ne pierzării, ne mântuim?

Veți înțelege asta atunci când vă veți închipui corect ceea ce s-a petrecut cu noi în cădere; în cădere s-a pus temelul acestui fel enigmatic de lucrare a noastră față de noi înșine.

Sfântul Macarie Egipteanul, în Omiliile sale, spune că în starea sa dintâi, omul era curat, desăvârșit și împodobit cu toate virtuțile: cu frica de Dumnezeu, cu credința, cu blândețea, cu curăția, cu ne iubirea de câștig, cu iubirea de frați - într-un cuvânt, cu toate desăvârșirile, prin care străluceau în el chipul și asemănarea lui Dumnezeu, însă atunci când a luat aminte la insuflarea celui viclean și a călcat porunca, în el a intrat un alt om care, contopindu-se cu el, l-a acoperit, l-a înghesuit și l-a înăbușit, ca și cum s-a suprapune mădular peste mădular - cap peste cap, piept peste piept, mână peste mână și așa mai departe, fiecare mădular peste mădularul corespunzător; așa încât omul dintâi nu s-a mai văzut, ci a rămas la vedere aproape numai omul cel venit pe urmă, care, precum am spus, este potrivit în toate celui dintâi: pățimaș, necurat, trufaș, potrivit lui Dumnezeu, răutăcios, iubitor de câștig, pizmaș, neînfrânat, pofticios, urâtor de frați, plin de toată necurăția și nedreptatea.

Omul păcătos este dedublat

În înțelesul propriu, omul este ființa omească, așa cum a ieșit ea din mâinile Făcătorului; iar cel care a venit, necurat și păti-

maș, nu este om, ci doar arată o nălucă de om, și nu trăiește, ci doar arată o nălucă de viață, iar de fapt este mort, sau mai bine zis omorâtor, față de omul cel adevărat. Ni se pare și nouă, persoanei noastre, că ar trebui să stăm de partea omului drept, întâi-zidit; dar nu se știe ce s-a întâmplat cu noi de ne-am îndepărtat de ea și am trecut de partea omului venetic, pățimaș, până la a ne identifica cu el.

„Postul smerește trupul, privegherea curăță mintea, rugăciunea unește cu Dumnezeu.” (Sfânta Singilitichia)

De aceea se și întâmplă ca, de orice patimă ar fi biruit omul, acesta să o apere ca pe sine însuși. Lui nici în gând nu-i vine că în această privință nu lucrează în folosul său, ci pentru cineva străin, în a sa pagubă. Atunci când, de pildă, este cineva cuprins de mânie și sub înrâurirea mâniei se ridică împotriva cuiva, el simte că se apără pe sine - în vreme ce mânia, ca orice altă patimă, nu ține de firea omului: este ceva venetic, străin, vrăjmaș nouă, care ne dă pierzării.

Iată, tocmai pe acest om pățimaș, care este străin de noi și pe care totuși, din amăgire, am ajuns să-l identificăm cu noi înșine, cu sufletul nostru, tocmai pe acest om pățimaș poruncește Domnul să-l dăm pierzării și să-l omorâm dacă vrem să ne mântuim sufletul - acel suflet care e strâmtorat, înternițat și împiedicat să vorbească de către acest om

venetic, altfel spus de către acest suflet pătimăș venetic. Și, într-adevăr, așa este. Așa va fi și cu noi: fiindcă de vom face astfel, adică de ne vom pierde sufletul, urmarea va fi că omul cel adevărat din noi se va slobozi de sub jugul omului venetic și va învia cu viața cea după Dumnezeuasca asemănare, care îi este proprie; iar omul venetic, care duce o năluca de viață, va fi dat în noi pierzării, și în toată ființa noastră va împărași în acest chip viața cea adevărată, care vine, precum vedeți, din chinuirea și pierderea de sine.

Lupta împotriva dedublării

Acum, cred, este limpede pentru voi ce înseamnă a-ți pierde sufletul pentru a-l mântui și că, în virtutea acestui fapt, nu ne putem lucra mântuirea altfel decât pierzându-ne pe noi înșine. Totodată să vă fie, însă, limpede și că în lucrarea luptei duhovnicești principala și prima noastră metodă trebuie să fie ruperea de omul cel pătimăș, care e venetic în noi, desprinderea lui de noi, recunoașterea lui nu numai drept străin de eul nostru adevărat, ci și drept vrăjmaș al nostru pierzător. Precum în treburile noastre obișnuite nicicum nu vom începe să lucrăm împotriva cuiva până ce nu vom strica prietenia cu el și nu vom recunoaște vrăjmașia lui față de noi, așa și în viața noastră duhovnicească, până ce nu vom rupe prietenia cu patimile și nu vom recunoaște faptul că ele ne sunt vrăjmașe, nu vom începe să lucrăm împotriva lor; iar dacă nu vom începe să lucrăm împotriva lor, nu vom ajunge să le omorâm.

Dacă nu le vom omorî noi pe ele, ne vor omorî ele pe noi. Așadar, avem neapărată nevoie să ne separăm: pe noi înșine să ne punem de-o parte, iar pe omul cel pătimăș să-l

aruncăm de cealaltă, să-l punem față în față cu noi și să începem luptă și război cu el, așa încât, făindu-i mădular după mădular, în cele din urmă să-l și ucidem și, aruncându-l afară din noi, să rămânem curați și desăvârșiți, așa cum vrea Domnul și așa cum ne-a zidit.

Ce este pocăința și cum lucrează ea?

Vă amintesc faptul că această despărțire trebuie să se fi săvârșit deja în noi, și anume prin puterea și lucrarea pocăinței: căci ce e pocăința? Omul începe să se dezguste de toate cele necurate, pătimișe și păcătoase și, dorind să se izbăvească și să se curățească de ele, ia hotărârea neclintită de a își închina viața Domnului și de a împlini sfintele Lui porunci, neavând nici un fel de îngăduință față de patimi și nemaisu-punându-se imboldurilor lor. Iată ce este pocăința! Ea este acea întorsătură launtrică prin care omul se separă înăuntrul său cu ajutorul conștiinței și libertății, trecând de la patimi la sfințenie și dreptate.

„Dacă în orice cădere, vei spune cu smerenie: iartă-mă, și se va ierta.” (Sfânta Singilitichia)

Cum ne putem păzi ca omul pătimăș din noi să nu se întoarcă?

Așadar, despărțirea s-a făcut deja în noi. Luați aminte ca nu cumva să vă împrieteniți iarăși cu omul cel vechi: fiindcă îndată ce o veți face, veți înceta lupta, iar lupta este acum lucrarea voastră principală; în ea e

viața voastră: lată, aveți nevoie să înnoiți și să însuflețiți despărțirea de patimi de la început, să aprindeți în voi dușmănia față de ele. Omul pătimas, chiar dacă a fost îndepărtat, încă trăiește și va încerca să vă atragă la sine atât prin lingusiri cât și prin amenințări: iar lucrarea voastră este ca, stând la postul vostru, să nu intrați în nici un fel de tratative și acorduri cu el și totdeauna să aveți o dispoziție sufletească potrivnică insultărilor lui. De pildă, el vă va atrage la pofte - voi încordați-vă spre a păstra curăția; el va aprinde mânia - voi aplecați-vă către blândețe; el vă va insufla trufie și slavă deșartă - voi deprindeți-vă cu smerenia: și așa în toate, împotriviți-vă răului și siliți-vă să faceți binele: și aceasta este atât principala voastră lucrare în lupta împotriva patimilor, cât și principala condiție a reușitei voastre în ea și a împăcării voastre launtrice. Dându-vă o astfel de osteneală cu voi înșivă, veți face ca omul pătimas să slăbească din ce în ce mai mult, nu numai neprimind mâncare și îndesțulare, ci și fiind mereu învins, iar omul duhovnicesc se va întări din ce în ce mai mult - până ce, în fine, omul cel pătimas va muri cu totul, iar cel duhovnicesc va rămâne singur.

Asta am vrut să vă explic astăzi, așa încât atunci când vrăjmașul va începe să vă șoptească vorbe dulci: „De ce va chinuiți singuri și, refuzându-vă orice plăcere, vă dați pierzării?”, voi, însuflețiți de bărbăție, să îi răspundeți: „Nu pe noi înșine ne chinuim, ci pe tine; nu pe noi înșine ne dăm pierzării, ci pe tine te lovim în cap, vrăjmaș lingusitor și pierzător al nostru” - și să continuați în voi înșivă lupta necruțătoare cu patimile, fără a le arăta îngăduință în nimic și fără a le da odihnă - și asta prin neîncetata împotrivre

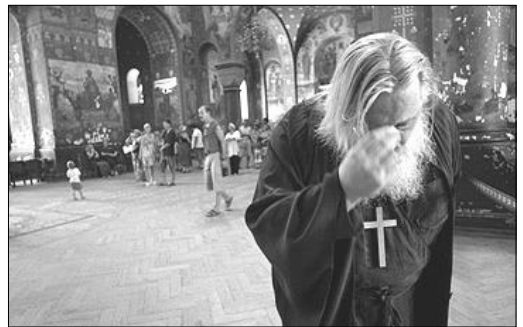
față de ele și lovire a lor.

Voi adăuga, drept încheiere, sincerele mele urări de bine, și anume să fie omorâte mădularele voastre cele de pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofța cea rea și lăcomia; să depărtați de la voi mânia, iuțimea, răutatea, hula, cuvintele de rușine din gura voastră (Coloseni 3, 4-8). Astfel, vă veți dezbrăca de omul cel vechi și de faptele lui, și vă veți îmbrăca în cel nou (Coloseni 9). Și despre voi se va putea vorbi, folosindu-se cuvintele Apostolului, că ați murit, însă în așa fel că ați trecut de la moarte la viață (1 Ioan 3, 14), și această viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3, 3).

Fie vouă aceasta, cu harul și iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Care prin moartea Sa ne-a înviat și întru omorârea noastră de sine naște și întărește în noi viața Sa! Amin. (Sfântul Teofan Zăvorâtul)

Nu numai cu mâna trebuie să facem semnul Sfintei Cruci, ci trebuie să-i adăugăm predarea noastră și o credință profundă. Faceți-o astfel pe fața și pe inima voastră și diavolul va fi biruit, pentru că în cruce este sabia care l-a străpuns și pumnalul care l-a rănit mortal. Nu vă rușinați de Cruce, ca nu cumva și Hristos să Se rușineze de voi. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

„Nimic nu adună pe cei risipiți ca iubirea.” (Sfântul Maxim Mărturisitorul)

Duminica cinstirii Sfintei Cruci

Sea de-a treia duminică din Postul Mare este închinată de Biserica Sfintei Cruci. La Utrenie, Sfânta Cruce este scoasă în procesiune din sfântul altar în mijlocul bisericii, unde este așezată spre închinare. La Sf. Liturghie, Trisaghionul „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte miluiește-ne pe noi!” este înlocuit cu imnul „Crucii Tale ne închinăm Stăpâne și sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim!”.

Semnificația comemorării Sfintei Cruci la înjumătățirea Postului, o găsim în sinaxarul acestei duminici: „Pentru că în timpul postului celui de patruzeci de zile ne răstignim și noi oarecum, morți fiind față de patimi; cu simfurile adormite și potolite din

pricina amarăciunii postului, ni se pune înaintea cinstita și de viață făcătoarea Cruce ca să ne îmbărbăteze, să ne sprijine, să ne aducă aminte de patima Domnului nostru Iisus Hristos și să ne mângâie. Căci, după cum Mântuitorul nostru, urcându-Se pe Cruce, a fost slăvit prin felul necinstit prin care s-au purtat oamenii cu El și prin amarăciunile ce l-au pricinuit, tot așa trebuie să facem și noi ca să fim slăviți împreună cu El, cu toate că îndurăm cu greu nevoițele postului.”

De aceea, atât duminica aceasta, cât și întreaga săptămână ce urmează, sunt centrate pe închinarea și contemplarea lemnului de viață făcător al Crucii lui Hristos.

(Pr. Alexandru Schmemann, *Postul cel Mare*)

<p>PROGRAMUL LITURGIC 4-10 aprilie 2016</p> <p>—</p> <p>În Postul Mare nu se fac parastase de luni până vineri</p>	Luni	18:00	Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina
	Marți	7:30	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite
	Miercuri	16:30 18:00	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite Sfântul Maslu
	Joi	7:30	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite
	Vineri	18:00	Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou
	Sâmbătă	7:30 17:00	Sfânta Liturghie (Pomenirea morților) Vecernia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei
	Duminică	7:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

O cărămidă la construcția noii biserici!

Sontribuți la construcția noii biserici și completând **Formularul 230** prin care solicitați ca **2%** din impozitul pe care l-ați plătit în anul 2015 să fie direcționat către parohia noastră.

Formularul cu datele parohiei îl găsiți la Pangar (magazinul bisericesc).

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745.760.239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744.862.191
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digul Birnat 19, Bacău. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.